

Iztok Osojnik

Biserna fabula

1

zelo umirjeno sem pograbil tri vreče smeti
in jih odnesel na kreto. iz vulkana na gori se je kadilo
dopoldan sem preživel s knjigo
čakam, da mi nakažejo zasluženi honorar. pihalo je, spremenljivo
vreme, tu pa tam kakšna kaplja dežja, kot
poroča fran levstik v tretji knjigi zbranih del
včeraj sem na stegnu opazil klopa
zatopljen v globoke misli sem srknil požirek kave
potem sem na klopa stisnil kanasten. ali sem mučitelj živali
bi mi barack obama oprostil, tako kot je oprostil agentom cie
ki so utapljali ujete muslimane v vedru vode? pred nekaj dnevi sem bral
o poveljih
pobojih. kadar gre za množične umore, nikoli ne najdejo krivca
krivec je vedno kdo drug in ne tisti, ki je ubijal ali dajal ukaze za poboj
dokler se ne bomo osvobodili pritiskov katoliške cerkve, ne bo mogoče
dihati
neverjetno, kakšni primerki so to
črko a sem odlepil s tipke
pomagal sem si z isto pinceto, s katero sem si tudi povlekel ven
zadušenega klopa
v nedeljo me je začelo boleti koleno, spomnim se trenutka
ko sem obrnil nogo, da bi dosegel oprimek. zjutraj me je prebudilo
čebljanje ptičev. modrikast hlad je vel v sobo in
odločil sem se, da bom še enkrat preletel tekst, ki je bil včeraj videti
čisto prebavljiv. seveda danes ni več tako
česa se pravzaprav spomnim s krete? starca z oslom, močnega vetra,
barv sonca

prijetne tišine visoko v gorah in fantastičnega lesketanja morja
globoko pod sabo. in zmedenosti
kaj naj ti še sporočim? moji dnevi tečejo mirno, utapljam se v delu
živim v času popolne indiferentnosti. s kolesom se peljem v mesto
začeli so se dnevi knjige, ampak meni je vse to odvratno
če zagledam slovenskega književnika, začnem bruhati. nobena kravata
mi ne pomaga
kako je mogoče, da se človek človeku tako zagnusi kot ta družčina
govorim, kar čutim. se bom tega kdaj znebil? vem, da se trudijo, eden
bolj kot drugi
tako kot jaz prebirajo svoje spise in sanjajo o antarktiki. kako strašno
daleč je
antarktika in kako neznosno blizu
med nogami pestujem veliko jajce
in počasi postajam lačen. zadovoljen sem
ker sem odkril način, kako pisati s prazno glavo
in brez tistega mustanga v srcu
ki je trpel kot pes. vse si jasno zamišljam: slaščičarno
v katero ste hodili na muffine
most, čez katerega so te noge nesle v šolo. široke
reke, po katerih drsijo
ladje in veliki čolni, me vedno očarajo
in pozabim dihati. v tisti hiši se je rodila vanessa redgrave
čeprav je pihalo, so se magnolije in češnje razcvetele
ne morem se spomniti občutka, ko sem prvič bral
wordsworthovo pesem o narcisah
to me strašno moti
težko si predstavljam, da bi bil človek na tak dan lahko romantik
lahko razumem w. b. yeatsa, s tem nimam težav
rad bi končal to pesem pri petinpetdesetem kilometru
tako ali pa tako me čaka kup dela
zelo umirjeno sem pograbil tri vreče smeti
in jih odnesel na kreto
kreta je v mojem srcu. kje si

2

srečal sem najpomembnejšega direktorja v državi
nekoč sva v srbski požegi skupaj v hotel
znosila kakih sto kovčkov
takrat sva skupaj preživela tri tedne
in dala marsikaj skozi
pomagala sva si in se veliko pogovarjala
vodila sva vsak svojo skupino američanov
od takrat je minilo že mnogo let, morda petindvajset
tu pa tam sva se kdaj od daleč videla na sprejemih
vendar se nikoli več nisva niti pozdravila
niti spregovorila besede
večkrat sem videl, da hodi k frizerju v
pritličje pod mojim balkonom
že dve leti zapored mi je na prošnjo, da nam
pomaga pri organizaciji
prevajalske delavnice, nakazal 400 evrov
danes sva se prvič po vseh teh letih
nenadoma videla čisto od blizu
iz oči v oči
vsak s svoje strani sva zavila okoli polic z
moko v samopostrežni trgovini
ki je mimogrede rečeno precej
dražja kot recimo tesco v londonu
zdrnil se je in nenadoma sem dobil močan občutek
da me je spoznal
meni ga ni težko poznati, saj je ves
čas na televiziji ali v časopisih
hitro je pogledal stran in odhitel po
hodniku proti oddelku s kruhom
pozneje sta se najina vozička srečala še
enkrat pri polici s sadjem
mirno sem stehal svoj šop banan
in ga položil v voziček
ker sem opazil, da je vztrajno gledal drugam
se nisem trudil, da bi ga ogovoril
ali mu vsaj prijazno pokimal
vem, kako je, kadar gledaš proč, tudi sam
sem večkrat storil kaj podobnega

3

zempljevid sveta iz 17. stoletja
ne vem, kaj se mi dogaja. v zraku se
napihujejo veliki prosojni mehurji
pajek mi je obraz prebodel z nevidnimi
žarki in želodec mi žari kot kepa lave
natisni ta prekleti zempljevid, sem si mislil. ne
vem, kaj naj si mislim
moji čevlji so zelo udobni in koleno me je nehalo boleti
žejen sem. si žejen, me je vprašala. ne vem, ali
se lahko tikava
smehljala se je. sploh se ne
spomnim več, kdo je bila in od kod
se poznavala, ste vi pesnik, imate radi
to cvetje po drevju
ali veste, da so vam očistili dno
ribnika. nekakšne novozelandske račke
so kljuvale tam okoli, ko so z majhnimi bagri
blato potiskali na kup, potem pa
so ga odvažali kamioni novomeške krke. ponujali
so mi dve leti star avto, vendar je
imel prevoženih več kot 200.000 kilometrov. usnjeni
sedeži, gps, vendar več kot 200.000 km
kdo se je podil z njim v rusijo. nekakšen vulkan, sem
rekel. kaj se dogaja? je vprašal
te je strah? ne vem, ali je to strah
nisem prepoznal obraza. počakaj, ne morem
pisati, ker me juš nekaj sprašuje
ni zadovoljen z odgovorom, na vsak
odgovor ima novo vprašanje
spuščali smo se po grebenu proti domačiji
ob cesti, bilo je mrzlo
skrbelo te je, da smo se izgubili
če pišem, popusti. kaj popusti? hotel sem
govoriti povprek
izbruhati besede, ki so samo vmesna faza
med tesnobo v mojem trebuhu in
pticami, ki zdrsejo v temo. ne vem, ali so
kaj dosegle ali ne. zdaj sem v temnem
mestu, svetlikanje tramvajskih tračnic me

vodi v predmestje, v katerem je še eno mesto
slišim škripanje vrat, zavijanje vetra, glasove
na tržnici začimb, močne vonje
ki se dvigajo z rečne gladine. parnik, ki
ga osvetljujejo plameni bakel
most, čez katerega pelje vlak. zdaj ga
prepoznam, waterloo bridge. hodim
po enem izmed mostov za pešce, veter biča
moj plašč. berač z jogurtovim lončkom se mi
približa in s spačenim obrazom
kriči, kandinski, kandinski. tam je tudi tisti indijec
ki posnema johna mclaughlina in zahteva, da
greva na kavo. spominja me na
človeka, ki ga nočem imenovati po imenu, črn je
svoje zoglenelo telo je ovil
v plastičen ovoj in se zažgal, kot da gre za magičen obred
v ognju se je skrčil v nekakšno lutko
videti je precej grotesken, ampak to ga ne
moti, mirno deklamira naprej
in si da dobro plačati
ampak to niso sanje, zato name ne naredi nobenega vtisa
spet si podivjal, mi rečeš
res, je, podivjal sem. upal sem, da se pomirim
toda to zahteva od mene še kaj več, nekakšno
dolgo hojo po prazni cesti
s prazno glavo, da se misli sestavijo vsaj v
simulakrum kakšnega smisla
nikar ne misli, da sem nor ali da se mi je odtrgalo
si tam? da, tukaj sem
daj, razpihaj ogenj, dekle

4

zdaj ko sem šel proč od vas
ko sem odšel, skozi vrata in tudi drugače
moje ime ni več zapisano v kolofonu in tudi
ne nosim več kartice, ki dokazuje, da sem
uradno podpisnik
vse to, ko nisem več zastojkarski voznik in prevoznik
po domačih in tujih krajih, ko nisem več
nekdo, ki si zamišlja nove teme
in ideje, ko sem dal vse od sebe, kar zdaj imate
ste se razcveteli. videti je, da ste se razcveteli
drugi pomembni avtorji sodelujejo v reviji in verjetno
tudi v drugih svetovnih programih, ekipe, ki
krožijo po svetu in širijo ugled časopisa
torej je bilo dobro in prav, da sem šel, skozi
vrata in tudi drugače
vidim, časopis se razvija, zgodbe se
krepijo, pomembni pisci in pesniki
sodelujejo z dobrimi prispevki
dobro je bilo, res dobro, da sem odšel

5

imel sem občutek popolne pesniške večšine
lahko zapišem kar koli in celo
tako, da bo razumljivo
brez olepšav ali prikritih metafor
iz dneva v dan, nepomembni
dogodki, vremensko poročilo
pritlikavi javor, ki sva ga kupila
in vse tiste misli
ki potujejo po planetu kot googlov
zemeljski iskalnik
s katerim sem šel večkrat obiskat
kraje, v katerih sem živel pred manj
kot mesecem dni. curtain road
south kensington, hammersmith bridge
in na tisoče narcis, ki cvetijo na modrikastem mrazu
kaj pa tista hiša na portobello
roadu, sredi ceste, ki me je tako čudno
vznemirila. mislil sem, da bova kje
blizu jedla, vendar so se stvari iztekle
drugače. potem sem dobil v roke revijo, pri kateri
sem bil nekaj časa urednik. zanimiva. moji
prijatelji so objavili nekaj svojih
pesmi v njej. taja je jasna kot
modrikast marčevski mraz
njene ostre poteze skalpela rišejo
obrazce delavcev, intelektualcev, grofic
in brezimnih mater. sobota je, sonce se je
potuhnilo v pernico, vrane so prerezale nebo
modrikasta senca je razpolovila moj obraz
vidim temzo kot na živi oljni sliki v tisti
zeleno sivi svetlobi, ki me spravi ob pamet
jutri pridejo s televizije na kratek klepet za osmi dan
ne spomnim se, kam sem privezal konja
ali sem ga sploh imel. hodim po parkirišču
in iščem svoj avto. mislim, da smo danes 20. aprila
končal sem svoj esej o eseju in singularnosti
čas je, da ga spet vzamem v roke in mu porežem veje
od kod senca na obrazu. me ne preseneti
toliko že vem